

Catarsi

L'editorial Tigre de Paper ha posat en marxa una nova revista en paper que vol generar continguts de pensament crític en català. El comitè de redacció està format per Xavier Monge, Arnau Carné, Núria Gibert i Nil Saladich. Entre els seus principis fundacionals hi ha el de «ser una revista amb classe i de classe», des d'una perspectiva cooperativa, horitzontal i col·laborativa. La revista, a més, aposta per la reflexió i la ponderació: «Amb textos dels principals pensadors del panorama català i internacional i amb una edició còmplice amb el lector, que no només l'informi, sinó que l'obligui a pensar.» El primer número està dedicat a la «lluita de classes». Entre les diverses aportacions, es poden destacar la d'Albert Botran, que reviu els episodis més rellevants en què s'ha desenvolupat la lluita de classes als Països Catalans; la de Vijay Prashad, sota el títol «Com fem front a un sistema destructiu», o l'article de Toni Mejías sobre la diversitat cultural i la gestió que en fan des de l'extrema dreta fins a l'esquerra.

Xiulit

Una publicació valenciana mensual que recull diverses històries d'aventures i humor, còmics, retallables i reportatges per als infants i joves. Editada per Pablo Herranz, va començar a publicar-se l'any 2015 i a hores d'ara compta ja amb més d'una desena de números. La revista busca fomentar l'hàbit lector entre els més joves i aposta pel còmic com a element fonamen-

Revista de revistes

tal. Tal com es pot llegir a la seua pàgina web: <http://xiulit.com>: «La importància de la lectura en l'educació és un fet que a hores d'ara ningú no es qüestiona. De fet, la llei demana als centres escolars que desenvolupen un Pla de Foment de la Lectura del Centre i moltes biblioteques disposen d'un Pla Lector. Des de *Xiulit* considerem que el còmic és una ferramenta idònia per a introduir la lectura entre els més menuts, fins i tot amb els més reticents, i que ajuda a consolidar-la entre els lectors més exigents i experimentats.» La revista també acull reportatges que introdueixen el coneixement del medi i l'estima per la natura, les llegendes i els contes populars.

Capicua

Entre els qui estimen tenir entre les mans una revista escrita en català al País Valencià, no és fàcil ser-hi. Tampoc difícil. No és fàcil perquè la dispersió, cada vegada menor, dels qui estimem les lletres pures valencianes ens aboca a una semidesconeixença que, en trencar-se, provoca una relació intel·lectual que podríem catalogar de lasciva. I no és difícil perquè, en ser que saben que hi som, fan per tenir-nos, encara que siga en un racó del menjador allunyat de la mirada dels hostes. En aquest context, sense

més intenció que oferir un producte senzill, sincer i pràctic en què el potencial dels joves escriptors i les seues aportacions visibilitzen el prisma amb què veiem el món, volem ajudar a acostar els diversos punts d'una fesomia pròpia, universal i quotidiana per a poder-los reivindicar com a factors culturals que ens dignifiquen i ens incloguen en el col·lectiu global.

Compàs d'amalgama

Dirigida per Teresa M. Sala i Francesco Ardolino i editada per la Universitat de Barcelona, aquesta nova revista de cultura contemporània, de periodicitat semestral, té com a objectiu amalgamar visions diferents sobre la realitat passada o present del panorama artístic, literari i científic. Consta, d'una banda, d'articles de caràcter divulgatiu agrupats per seccions temàtiques. De l'altra, el dossier monogràfic incorpora contribucions de caràcter acadèmic i transdisciplinari al voltant d'un concepte comú, com ara el riure, la integració, l'egoisme o el perill. Cada número dona també a conèixer algun text inèdit d'interès i de difícil accés per als lectors. En aquest número 0, hi trobem una entrevista a Lawrence Venuti, a cura de Simona Škrabec; un article de Victoria Combalía sobre Gustave Courbet; el descobriment de la figura de Joan Roure-Parella per part de Conrad Vilanou, i un text de l'arquitecte Estanislau Roca sobre l'urbanisme de Hong Kong. Ocupen l'espai del dossier monogràfic uns fragments de Ricard Salvat, triats per Enric Ciurans, com a record del desè aniversari de la seua mort.

